

Cartes

Celrà i els franquistes

Lluís camps i sagué celrà

Acabo de llegir en les planes del Diari de Girona que l'Ajuntament de Celrà ha tret un monòlit que estava situat a l'entrada del poble pel Congost, el qual recordava els assassinats de tretze persones esdevinguts l'agost del 1936 pel simple fet de ser religiosos o tenir idees polítiques diferents. En aquelles primeres setmanes d'esclatar la Guerra Incivil de ben segur encara ningú sabia qui era en Franco, per la qual cosa no es pot dir, com diu la notícia, que fossin «franquistes».

Això també serveix per quan es titlla als germans Sàbat de «franquistes». Els germans Sàbat Arnau, fills de can Sàbat de Celrà, moriren en acció de guerra a la població aragonesa de Codo, el 24 d'agost de 1937. Eren tres, no dos com diu el periodista, Josep Maria, Lluís i Carles, i tenien 22, 21 i 19 anys. S'allistaren voluntaris en el Terç de requetés de Nostra senyora de Montserrat després que el seu pare Alfons Sàbat Pujol fós empresonat a Girona i més tard assassinat a Orriols el novembre del 1936. Què no hauriem fet molts de nosaltres?

A molts celranencs no ens molestava l'esmentat monòlit, encara que si, com diu l'alcalde, és en compliment de la Llei de la memòria històrica, jo me'l crec i ho accepto. Malgrat tot, tampoc seria sobrer substituir-lo per un plafó explicatiu dels fets, com tants n'hi ha d'escampats pel poble. Més que res per no tornar-hi, quan l'oblit del passat i el desconeixament de la història puguin despertar-nos altra vegada comportaments sectaris.

Quina metàfora!

mònica quintana garcia riudellots de la selva

Quina metàfora posar-li a un carrer petit i sense sortida, el nom de 9-N. Ja que vol dir, que el referèndum i tots els diners que hi vam posar per fer-lo no han servit de res. No ha valgut la pena fer-lo. Artur Mas diu: «No és que el carrer no tingui sortida, sinó que no té entrada». Sí, té entrada, i ja hi hem entrat però el que no hem fet és sortir. Ja que no ens ha servit de res entrar en un referèndum si llavors no arribem a més.

20/11 Dia Internacional

de la Infància

Elysa Berlosó Ros girona

És molt fàcil definir en el camp de l'educació la infància: període de la vida que va des del naixement fins al lliurar o principi de l'adolescència. Però això és tanmateix parlar de la infància cronològica.

Procuraré sintetitzar o resumir l'arrel d'aquesta fase.

La relació amb els altres té el seu mirall amb el món que l'envolta, on amb tota probabilitat definirà vincles que es poden perllongar per tota la vida. Quan parlem de persones, diem, que els que els mou, és el benestar. Ja de nens desenvolupen el seu benestar i es desenvolupen social i emocionalment, incloent-hi habilitats per tenir relacions satisfactòries, o no, amb qui juga, es comunica, aprèn, discuteix, experimenta emocions...

És imprescindible pel bon funcionament: la confiança, generositat, consciència de si mateix, i dels altres... Aquí en aquest entorn hi ha els pares, la família, que proveeixen d'amor, per confortar, protegir, motivar i saber gestionar moments difícils... i tot també sota un altre context: el cultural. Però mai oblidant el despertar de la tolerància i l'empatia. Les pautes culturals els aprèn des del principi i els adults s'encarreguen d'incorporar els nous membres a l'entorn mitjançant la socialització on la base està en la tolerància i l'empatia, i així va

interioritzant pautes, costums i valors compartits per una gran majoria de la comunitat. Val a dir que tenim un instrument molt valuós: l'educació.

Si no, aquest brillant del qual parlem, rodolarà cap al camí fàcil i llis on els obstacles se salven a cops.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/11/22/cartes/815844.html?utm_source=rss